

v Olomouci dne 16.srpna 2010
zapsal ze svých poznatků Meki

9. ročník pohodového MTB
maratonku, aneb projížďka
hanáckými singletracky
a 3. ročník mezinárodního
mistrovství ČR vodáků v
maratonu na horských kolech.

V sobotu 14.srpna 2010 jsme se Já(Meki), Ruda Hansgut (Ruda), Petr Šlízek (Žožin), David Trúsik (Kobyly) za TriSKáče a Milan Hrdý (Běďa) za naše příznivce zúčastnili již tradičního srpnového pohodového maratónku Bobr Bike tentokrát, jak jinak, než 2010. Již týden před startem meteorologové hrozili, že bude pršet a tím pádem bude trať o něco náročnější

☺. Modlil se i Běďa, který se v bahnitém terénu cítil lépe než já a nebylo dne, kdy by mi nevolal, jak se těší, že mě lupne. Předpověď meteorologů je jedna věc a skutečné počasí věc druhá, až do pátečního odpoledne bylo na Moravě bez deště. Večer před startem při přípravě kola na závod jsem z hrůzou zjistil, že z poslední vyjíždky mám pomalý defekt, a tak jsem se snažil ho opravit a přitom zničil jednu novou duši a jednu montérpáku. Defekt jsem měl dříve zpravený cca za dvě minuty, ale co mám nové (vyšší ráfky), tak tam ta pneuška prostě přes ten ráfek nejde narvat ☹. Pneumatiky jsem nafutroval na maximální tlak i za cenu skákající kozy, jen ať nepíchnu, to bych musel dojít pěšky, jelikož výměna mi teď zabere tak 20 minut. Ještě večer jsem s Pekim, Dančou a Kobylou stačil probrat problematiku ráfek-duše-plášť a po třech hořkých rezavých kouscích jsem se odebral na kutě, netušíc, že Běďa patrně rozpíchal celou Voodoo panenku, jen aby začalo pršet. S tím pícháním to patrně přehnal, jelikož bouřka mezi první až třetí hodinou ranní byla jedna velká fotografická šou aneb jak Žožin říkal celou noc mi pod barákem někdo svařoval. Po probuzení nedalekou hromovou ranou jsem se odebral zjistit na počítač jak to vlastně bude zítra a zda má vůbec cenu vstávat, jelikož než na závod to vypadalo na konec světa. Počítač mě však ujistil, že okolo šesté přestane pršet a v odpoledních hodinách bude dokonce svítit sluníčko.

Na závod jsem se dohodl, že pojedeme na kolech, a to jednak, že je to do Litovle jen 25 km a jednak, že se tak rozjedem a rozproudíme ztuhlé orgány ☺. Sraz byl v 08:45 u restaurace Anča a do Litovle jsme dojeli v poměrně klidném tempu okolo 3/4 na deset. Rychlá registrace, připevnění čísel, nezbytný rituál přifouknout, nafouknout duše, dát věci k Bědovi do auta, logicky zauvažovat kdo bude první v cíli a tomu svěřit náhradní klíček od červeného autíčka. Na start jsme dojeli něco málo po půl jedenácté a hned se

postavili na startovní čáru. Několik již přítomných cyklistů mírně znervóznělo a začali se řadit již za nás. Než jsme se stačili vyfotit, tak již nebylo kam couvnout a my měli první lajnu. Naštěstí se před nás ještě postavila jedna, TOP lajna, takže mohlo již vše začít. Úderem 11 hodiny se ozval výstřel ze startovní pistole a více jak 200 členný dav cyklistů se vydal na 50 km okruh hanáckými kopečky. První tři kilometry je to vždy

vražedné tempo, takže Žožina a Rudu vždy vidím jen na startu a pak osprchované v cíli ☺. Policejní auto pomalu nestačilo razit cestu, pravá prasárna, ale vždy začíná až u hřbitova, kdy se odbočuje na krásnou polní cestu. Bohužel po ranní deštíčku poněkud mazlavou. Na rychle se otáčející kola se pomalu, ale jistě začínají nabalovat kusy bláta a trávy a za chvíli není poznat kdo je kdo.... Několik prvních pádů dělí pole na menší skupinky. Tempo je stále poměrně vysoké a brzdí ho až první stoupání na „hnusný“ Rampach, letos „vylepšené“ resp. zdelšené o několik serpentín. Následující kořenový sjezd neumožňuje řádný výdech a jelikož sjezdy moc neumím, tak se za mnou tvoří menší frontička. Na konci sjezdu házím „tygra“ kamsi do travnatého břehu a definitivně brzdim skupinku za mnou, která má také s blátivým a mokrým podkladem problémy. Následuje oblíbená pasáž asi cca sedmisetmetrový úsek kukuřičným polem, letos rozbahněným strništěm. Po cca 200 metrech vzdávám souboj s blátem a nalepenou slámou. Brzdy typu „V“ se mění v jednu kouli bláta zpevněnou slámou a trávou. Jediný možný další přesun je jít pěšky, házím kolo na rameno a cyklokrosařsky se přemísťuji 500 metrů dál na začátek lesa, kde začíná boj o klacíky, které jediné umožňují alespoň částečně zprovoznit brzdy. Na tomto místě bych rád vyvrátil teorii, že kotoučové brzdy jsou na tom lépe. Bohužel ne, jelikož každá vidle je v podstatě monoblock spojený korunkou, která chytá stejně bahno jak věčka. Řešením by byl snad jedině jednonohý Cannondale, což ale není můj typ ☺. Před příjezdem do vesničky Bílsko nás čeká ještě jedná záludnost, přejezd „utajeného mostku resp. jeho šíře, divím se, že zde nedošlo ke zranění, při suchém počasí jinak nijak nevýrazná prkotina, nicméně při totálním bahnu těžko čitelné a pád do cca 1,5m hlubokého koryta by asi nebyl ničím hezkým. Za Bílskem začíná mírné stoupání k lesu, kde postupně předjíždím cyklistu za cyklistou, kteří mi to následně nandají při sjezdu z kopce, a tak to jde v podstatě celý závod. Výjezd super sjezdy ☺.

Žožin s Rudolfem jsou tou dobou už někde v Javoříčku a Běďa asi někde přede mnou. Kobyla, to vím určitě někde za mnou. Mírné stoupání to je moje, začínám se pomalu dostávat do tempa. Těsně pod vrcholem Kamenice je první občerstvovačka, a tak vyprazdňuji bidon směrem do těla a hasím žízeň. Nemilé překvapení mě však čeká vzápětí, po příjezdu na bufet zjišťuji, že není moc vody natož nějaký ionťák. Obsluha mi neochotně sice poskytne dva malé kelímky vody do mého vyprázdněného bidonu a jeden ionťák do pusy, ale to je vše. Dle mého názoru si všichni přede mnou snad čistili kola vodou, a to jsem na nějaké 120 pozici, čili někde slabě za půlkou startovního pole. No nic vydávám se na další kilometry. Hezký mokrý sjezd po trávě střídá mírné stoupání lesíkem okolo Dubového vrchu, tento úsek my vždy vyhovoval a ani tentokrát tomu nebylo jinak. Vlhký vzduch umožňuje lepší dýchání a tělo dostává tolik potřebný kyslík. Sjezd do obce Ješov po „špinavém“ asfaltu nahrazuje o několik metrů dále malé stoupáníčko směrem na Lukou. Na vrcholu se odbočuje doprava, kde následuje hezký kořenový singl sjezd. V půlce kopce potkávám části mobilu a dole nešťastníka, který ho hledá. Sdělují mu polohu a pokračují hvozdem nad obec Veselíčko. Prudší asfaltový výjezd je prověrkou před následujícím stoupáním. Ještě krkolomný sjezd po louce do obce Javoříčko zakončený hezkým skokem a začíná hnusné stoupání na Kadeřín. Stoupání vede podél potůčku, což sice zpřijemňuje pocitově dojem, nicméně čím dál tím víc mě ser.. odvodňovací kanálky, které dovedou pravidelný rytmus docela rozhodit. Na kopci vydechávám a připravuji se na kamenitý sjezd obohacený odvodňovacími kanálkami do Bouzova. Vše co jsem doposud předjel, mě teď dává z kopce. Vědom si toho, že výměna resp. píchnutí by pro mě znamenalo konec, přizpůsobuji rychlost, tak abych minimalizoval riziko. Výjezd k druhé občerstvovací stanici, která je u místního hřbitova je v pohodě. Dokonce registruji rybáře jak loví kapříka a v dálce jakýsi hrad ☺. Minule si pamatuji, že zrovna byl na hřbitově obřad, tak takový divný pocit, dnes díky bohu nic. Oproti prvnímu bufetu nebe a dudy. Všeho dostatek, obsluhující borec lítal jako by šlo o život a nic nebo problém. Beru kousek sýra, vysočiny a banánu, zapíjím slabým ionťákem a vyrážím serpentínami směrem na Hvozdečko. V hubě má divnou hmotu, kterou se snažím rožvýkat a pomáhám si zapíjením. Po okraji lesa dojíždím do Olešnice, kde probíhají nějaké koňské závody, po očku pokukuji co se zde děje a v hlavě se mi honí, kde že asi je Běďa, se kterým jsem měl soupeřit. Žožin a Ruda jsou již někde před cílem, ale Běďa ? Myšlenka, že ten padouch je stále někde přede mnou mi dává další impuls pro šlápnutí do pedálů. Z Olešnice do Bílé Lhoty to již znám a přehazují na velkou placku a drtím to travnatou pěšinkou. V půlce známého terénu však nastává překvapení a trať se obrací kamsi do kopce. Kurv... kam to vede říkám a přehazují na malou placku. Padá mi řetěz a já stojím. Ručo fučo nahazuji řetěz na ozubený pastorek a šourem se vydávám cca 200 metrů do kopce, který nemá konce, po chvíli nasedám a rozjíždím se. Do Bílé Lhoty přijíždíme z kopce místo toho abychom tam přijížděli

okolo kravína. Co nás ještě čeká říkám si a mírně zrychluji na asfaltové cestě. Průjezd singletracky Třesína do Mladče je již známý terén, a tak se pokouším zrychlovat je co to jde. Běda však nikde. V tu dobu se již Ruda se Žožinem napájí pivem a bagrují těstoviny. Přejíždím most u Mladče a po trase Bobr Cupu se pomalu blížím k cíli, travnaté úseky jsou nacucané plné vody, takže to moc nejede, rozhled je veliký a žlutý dres nevidím, ale kupodivu nepropadám depresi a pokouším se jet jen co to dát, předjíždím asi ještě tak dva až tři závodníky a zdolávám poslední kousek oranice před cílem. Cílem projíždím v čase 3:11:06 šťastný, že to mám za sebou. V cíli je Jirka Hájek a hned se ho ptám kolik mi dal Běda. Překvapující informace, že ještě nedojel mě těší a netrpělivě čekám na jeho příjezd. Běda trať zdolává za 3:16:26. V cíli mu gratuluji a jdu na jedno orosené, mezitím přijíždí Kobyla v čase 3:48:26 a proklíná Milana Pekaře za to, že mu vůbec někdy řekl, že závod Trek Bobr Bike existuje ☺. Abychom ty časy měli všechny tak nejlepší TriSKáč Ruda zdola trať za výborných 2:28:31 a druhý Žožin za 2:42:04. Vyhlášení výsledků probíhalo již tradičně. Všichni dostali Adriana těstoviny a pokud by byla kategorie Ufonu, tak ji snad také vyhlásí ☺ Zpáteční cesta, která měly být na vyjetí se zvrhla v další závod a nebýt dvou pivek na Hynkově, tak bych snad zdech. Žožin rozjel ďábelské tempo a nehodlal jít po 30km/hod s tím že Horka Olomouc byla nejmenší rychlost 36km/h. U železáren jsem fyzicky odpadl a kdyby na mě Žožin u Anči nepočkal, tak jsem se ani nerozloučil. Ruda byl už fuč a to se předsedo nedělá ! Je to nesportovní a nečestné !

Co říci závěrem. Závod je to opravdu hezký, zvláště pak za sucha, nicméně za 350 Kč se silným sponzorem Pivovarem Litovel ve srovnání s jinými závody je to dost drahé svezení.,ale co naplat je to blízko, přirostl nám k srdci, a tak příští rok znovu co hoši ☺

